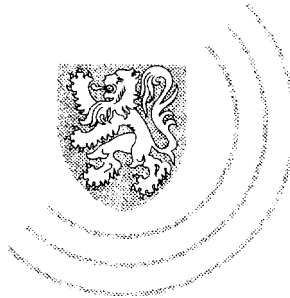

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1996-1997

2 april 1997

ONTWERP VAN DECREET

houdende goedkeuring van de Euro-mediterrane overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds, en de republiek Tunesië anderzijds, en de bijlagen 1, 11, 111, IV, V, VI, VII, de protocollen 1,2,3,4 en 5, en de slotakte, ondertekend in Brussel op 17 juli 1995

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN.

1. Historisch overzicht

Sinds het begin van de jaren zestig heeft de Europese Gemeenschap geleidelijk met het merendeel van de mediterrane landen die geen lidstaten zijn overeenkomsten gesloten. Aanvankelijk beoogden deze overeenkomsten enkel de gedeeltelijke vrijmaking van het handelsverkeer door het verlenen van een vrije toegang aan bepaalde industriële producten, en het toekennen van specifieke concessies voor bepaalde landbouwproducten. In de jaren zeventig werden de betrekkingen tussen de Europese Gemeenschap en de mediterrane landen versterkt door middel van een reeks overeenkomsten die ook op economisch en financieel vlak samenwerking voorzagen. In 1976 werden overeenkomsten gesloten met Marokko, Algerije en Tunesië, en in 1977 met Jordanië, Egypte, Libanon en Syrië.

In de loop van de jaren tachtig traden achtereenvolgens Griekenland (1981), Spanje en Portugal (1986) toe tot de Europese Gemeenschap. Met Turkije, Cyprus en Malta werden associatie-overeenkomsten gesloten die tot een douane-unie moeten leiden. Sinds 1989 is er industriële vrijhandel tussen Europa en Israël.

Om de gevolgen van de toetreding van Spanje en Portugal te verzachten werden met de mediterrane derde landen (MDL) aanvullende protocollen gesloten, met het oog op een versoepeling van de concessies voor landbouwproducten.

Tot op dat moment had de Gemeenschap een traditioneel beleid gevoerd dat rustte op twee pijlers: handelsconcessies enerzijds, en financiële samenwerking, hoofdzakelijk gericht op klassieke projecthulp, anderzijds.

Eind 1989 analyseerde de Commissie, aan de hand van een overzicht van het beleid van de Gemeenschap in het Middellandse-Zeegebied, en in het licht van de geopolitieke veranderingen als gevolg van de val van de Berlijnse muur, de toenmalige betrekkingen met de MDL en deed suggesties om het beleid bij te stellen.

Dit "Nieuwe Middellandse-Zeebeleid", dat door de Raad werd vastgesteld in december 1990, en reeds lopende activiteiten versterkte, heeft een

nieuwe dimensie en een nieuwe dynamiek gegeven aan de betrekkingen met de MDL.

Het beleid van de Gemeenschap is voornamelijk gericht op steunverlening aan de economische hervormingen en ondersteuning van de voorzichtig in gang gezette structurele hervormingen in sommige van de beoogde mediterrane landen. Deze samenwerking met de mediterrane derde landen vindt op verschillende niveaus plaats en heeft het ontstaan van een waar partnerschap mogelijk gemaakt.

Rekening houdend met subregionale kenmerken heeft de Commissie voorstellen gedaan waarin zij pleit voor sterkere economische banden tussen Europa enerzijds, en de Maghreb en de Mashrak, anderzijds. Het proces dat hierdoor in gang gezet werd, heeft geleid tot onderhandelingen over en het sluiten van overeenkomsten met de landen uit deze regio. Deze akkoorden worden gedomineerd door vier belangrijke onderwerpen: een politieke dialoog, de industriële vrijhandel, de economische, sociale en culturele samenwerking, en een passende financiële samenwerking. Ongetwijfeld zal door het sluiten van deze overeenkomsten het partnerschap met de landen van het Middellandse-zeegebied sterk uitgediept worden.

2. Economische betrekkingen tussen de Europese Gemeenschap enerzijds en de landen van het Middellandse-Zeegebied, Tunesië in het bijzonder, anderzijds

2. 7. Handelsverkeer

Het vrij verkeer van 'mediterrane' industrieproducten op de communautaire markt heeft ontegensprekelijk een positief effect gehad op de economie van de MDL. Tussen 1979 en 1993 is, voor alle MDL samen, het aandeel van de industrieproducten in de totale uitvoer naar de Europese Unie gestegen van 28 % tot 54 %. Achter dit gemiddelde schuilen echter uiteenlopende prestaties. In Tunesië, waar met succes een beleid van economische hervormingen is uitgevoerd, is dit aandeel gestegen van 40 % tot 77 %.

De regelingen voor zelf opgelegde beperkingen voor bepaalde producten in de textiel- en kledingsector hebben geen belangrijke hindernis gevormd voor onze MDL-partners, aangezien het soepele beheer en de geleidelijke liberalisering in de loop der jaren zelfs geleid hebben tot een toename van hun aandeel op de communautaire markt.

De toegang tot de communautaire markt voor landbouwprodukten is de laatste twee decennia aanmerkelijk verbeterd. De belangrijkste landbouwprodukten uit de MDL hebben geprofiteerd van de geleidelijke afschaffing van de douanerechten voor gevoelige produkten waarvoor tariefcontingenten golden. Zelfs wanneer deze contingenten waren uitgeput, kwamen deze produkten echter nog voor preferentieel recht in aanmerking.

Hoewel de landbouwexport in absolute termen is toegenomen, en Tunesië inzake landbouwprodukten zelfs een overschot op haar handelsbalans heeft, blijft het aandeel ervan in de totale uitvoer dalen. Op zich is dit geen alarmerend gegeven, en schuilt hier zelfs enige logica achter gelet op het gegeven dat tijdens ontwikkelingsprocessen de concurrentie op landbouwgebied altijd minder dynamisch is dan in de industrie-sector.

Anderzijds wijst de niet onbelangrijke invoer van landbouwprodukten door de MDL op het falen van de diversifiëring van de landbouwproductie. De meeste MDL hebben nog steeds geen grotere zelfvoorziening op gebied van voedingsmiddelen gerealiseerd, en blijven daarvoor in grote mate afhankelijk van de uitvoer vanuit de Gemeenschap.

Globaal bekeken bestaat er nog steeds een groot structureel tekort op de handelsbalans van de MDL met de Europese Unie. In sommige gevallen treedt een zeer sterke concentratie op van de uitvoer van de MDL in een beperkt aantal sectoren (of produkten), wat deze landen op de middellange termijn tamelijk kwetsbaar maakt.

2.2. Financiële en technische samenwerking

In 1992 bedroeg de totale internationale financiële steun aan Tunesië 405 miljoen US\$, waarvan de Europese Gemeenschap 84% voor haar rekening nam. Deze steun heeft op bepaalde punten in belangrijke sectorale behoeften kunnen voorzien (beroepsopleiding, plattelandsontwikkeling, enz.), maar heeft geen belangrijk macro-economisch effect gehad. De uitvoering van de samenwerking is in sommige gevallen negatief beïnvloed door de politieke situatie of de bestuurlijke traagheid in bepaalde landen.

Het nieuwe Middellandse-Zeebeleid heeft de communautaire steun (leningen van de EIB en middelen uit de begroting) aanzienlijk versterkt met, naast de financiering van klassieke samenwerkingsprojecten in de prioritaire sectoren, de invoering van steun voor structurele aanpassing. Door een vlottere betaling konden de economische hervor-

mingen worden gesteund, zij het op bescheiden schaal.

De Europese Gemeenschap heeft -op bescheiden schaal- via de begrotingslijn voor structurele aanpassing (300 miljoen ecu) dit proces willen aanmoedigen in de landen waar reeds een begin was gemaakt met economische hervormingen. Hierbij werd, met de tegenwaardefondsen voor programma's voor de invoer, prioriteit gegeven aan de sociale sector (onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting). De beschikbare middelen hebben echter als gevolg van hun bescheiden omvang geen significante invloed kunnen uitoefenen.

Een andere vernieuwing van het nieuwe Middellandse-Zeebeleid, de samenwerking met de gezamenlijke MDL, verdient een meer genuanceerde beoordeling. Enerzijds lijkt er voor de programma's voor gedecentraliseerde samenwerking, die betrekking hebben op belangrijke factoren in de maatschappij, grote belangstelling te bestaan, zowel op het niveau van de plaatselijke overheden als dat van de universiteiten.

Er is een groeiend aantal initiatieven om contacten te leggen tussen de economische operatoren, vooral het midden- en kleinbedrijf, die worden ondersteund door diverse communautaire instrumenten, waaronder MEDInvest. Dit is een belangrijke ontwikkeling.

Daarentegen heeft de precaire situatie ertoe geleid dat de eigenlijke regionale samenwerking in een embryonaal stadium is gebleven. Veel zal afhangen van de manier waarop het vredesproces in het Midden-Oosten verder zal evolueren.

De samenwerking tussen de Europese Gemeenschap en de mediterrane landen heeft de laatste jaren zeker baat gehad bij een uitbreiding van het aantal instrumenten. Toch bedroeg de hulp uit hoofde van de begroting van de Gemeenschap slechts 3 % van de totale hulp die het Middellandse-Zeegebied gemiddeld over de periode 1989-1992 heeft ontvangen.

Concluderend kan gesteld worden dat de balans van de activiteiten van de Europese Gemeenschap tot dusver? ondanks de positieve ontwikkelingen sinds de invoering van het nieuwe Middellandse-Zeebeleid, niet onverdeeld gunstig is, en dat, gezien het belang voor Europa op politiek en sociaal-economisch gebied, de uitdagingen waarvoor onze partners zich in de komende jaren gesteld zien bijzondere aandacht verdienen, en een financiële steun die in verhouding staat tot deze uitdagingen.

3. *Het Euro-mediterrane partnerschap*

De Europese Raad van Lissabon van juni 1992 vestigde meer dan ooit tevoren de aandacht op het, in termen van veiligheid en maatschappelijke stabiliteit, strategische belang van de zuidelijke en oostelijke kusten van de Middellandse Zee en het Midden-Oosten voor de Europese Unie. In overeenstemming hiermee werd de Commissie door de Europese Raad van Korfoe van juni 1994 en de daaropvolgende Raad algemene zaken verzocht richtsnoeren in te dienen voor de versterking op de korte en middellange termijn van het Middellandse-Zeegebied van de Unie met het oog op vrede, stabiliteit, veiligheid en de sociaal-economische ontwikkeling in de regio. De Commissie legde daarop een aantal mededelingen¹ neer die voorstellen bevatten om associatie-akkoorden met deze landen te sluiten. De motieven die hieraan ten grondslag liggen, kan men opdelen in drie categorieën : (1) het steunen van politieke hervormingen, de eerbiediging van de mensenrechten en de vrije meningsuiting, (2) het bevorderen van de economische hervormingen ter ondersteuning van de groei van het welvaartsniveau en de werkgelegenheid in de MDL, en (3) de ondersteuning van de regionale integratie.

Op vele gebieden is er sprake van wederzijdse afhankelijkheid, inzonderheid op gebied van milieu, energie, migratie, handel en investeringen. De Gemeenschap heeft er alle belang bij om de mediterrane landen te helpen in hun streven naar sociaal-economische verbetering.

Het uiteindelijke streefdoel is het sluiten van Euro-mediterrane associatieakkoorden met de landen uit de regio. Een intensieve politieke dialoog, gebaseerd op democratie, behoorlijk bestuur en de mensenrechten kan leiden tot een Euro-mediterrane zone van vrede en stabiliteit. Deze dialoog moet worden uitgebreid tot veiligheidsvraagstukken en leiden tot maatregelen ter bestendiging van de vrede.

Op economisch gebied dient de Gemeenschap in het kader van de WTO (Wereldhandelsorganisatie) te streven naar de vrijhandel met de afzonderlijke partnerlanden in de het Middellandse-Zeegebied. Deze laatste zouden daartoe hun economie moeten moderniseren en hun concurrentiepositie verstevigen, hetgeen slechts na een lange overgangperiode haalbaar zal zijn. De Gemeenschap moet bereid zijn hierbij te helpen, in het bijzonder wat de herstructurering van de economie betreft. Op termijn kan zo 's werelds grootste vrijhandelszone ontstaan, bestaande uit de uitgebreide Europese Gemeenschap, alle landen van Midden- en Oost-Europa die nog geen lid zouden zijn en alle mediterrane landen.

Naast vrijhandel moet de Gemeenschap bereid zijn tot samenwerking met de mediterrane landen op een groot aantal gezamenlijk vast te stellen gebieden zoals industrie, energie, milieu, informatie- en communicatietechnologieën, diensten, kapitaal, wetenschap en technologie, gedecentraliseerde samenwerking, drugshandel, illegale immigratie en toerisme.

Top van Barcelona (27-28 november 1995) : Verklaring van Barcelona

Met het oog op het intensifiëren van de samenwerking tussen de Europese Unie en haar 12 Middellandse-Zeepartners² werd op 27 en 28 november 1995 in Barcelona de Euro-mediterrane conferentie georganiseerd. Tijdens deze Top werd de vernieuwing van het Middellandse-Zeebeleid, waarmee reeds een aanvang was genomen door de ondertekening van een aantal Euromediterrane akkoorden, geconsolideerd, en legde de Europese Unie meteen de basis voor de verdere ontwikkeling ervan.

De Top werd afgesloten met de zogenaamde Verklaring van Barcelona die drie domeinen afbakt waarop partnerschap nagestreefd moet worden : (1) de politiek en de veiligheidsproblematiek (2) de economische en de financiën en (3) de sociale, culturele en humanitaire thema's.

1 "Versterking van het Middellandse-Zeebeleid van de Europese Unie : naar een Euro)mediterraan partnerschap" (COM(94) 427 def.), "Versterking van het Middellandse-Zeebeleid van de Europese Unie : voorstellen voor de tenuitvoerlegging van een Euromediterraan partnerschap" (COM(95) 72 def.).

2 Algerije, Cyprus, Egypte, Israël, Jordanië, Libanon, Malta, Marokko, Syrië, Tunesië. Turkije en de Palestijnse Autoriteit.

De ministers van Buitenlandse Zaken van de EU-lidstaten en de Middellandse-Zeepartners zullen ter opvolging van deze Verklaring van Barcelona regelmatig vergaderen. Een comité van hoge ambtenaren (Med-comité) zal deze periodieke vergaderingen voorbereiden en de opvolging van de conferentie evalueren.

Instrument : MEDA-verordening

Om de hierboven omschreven doeleinden te bereiken beschikt de Gemeenschap over twee soorten instrumenten, met name begrotingsmiddelen en EIB-leningen. Het gebruik van de begrotingsmiddelen zal vooral gericht zijn op steun aan de particuliere sector, technische bijstand en studies enerzijds, en sociale infrastructuur en steun aan de samenwerking door NGO's anderzijds. De eigen middelen van de EIB dienen in de eerste plaats te worden gebruikt voor financiering van langetermijnleningen ten behoeve van de economische infrastructuur en de produktieve sector van de economie.

In het verleden verliep de financiële samenwerking met de mediterrane derde landen via bilaterale financiële protocollen die een looptijd van 5 jaar hadden. De vierde generatie financiële protocollen loopt tot oktober 1996 en voorziet in totaal 1,075 miljard ecu aan budgettaire middelen en 1,3 miljard ecu aan EIB-leningen. Voor Tunesië bedroeg de hulp gedurende de looptijd van het laatste protocol 116 mecu (miljoen ecu).

Eind 1994 besliste het Europees Parlement de drie begrotingslijnen die op dat moment te maken hadden met steun aan de landen van het Middellandse-Zeegebied samen te voegen tot een globale begrotingslijn, de MEDA-lijn genaamd. Deze MEDA-lijn zou de basis moeten vormen voor de toekomstige samenwerking met de mediterrane partners, en geleidelijk de bestaande financiële protocollen afschaffen.

Om dit nieuwe instrument een juridische basis te verschaffen werd de (MEDA)verordening inzake financiële en technische maatregelen ter ondersteuning van de hervorming van de economische en maatschappelijke structuren in het kader van het Europees-mediterrane partnerschap uitgewerkt. Op 7 juni 1995 nam de Commissie het voorstel voor deze verordening aan. De verordening voorziet inderdaad in de samenbrenging van alle samenwerkingsmaatregelen in een begrotingsartikel, en dit met het oog op een grotere flexibiliteit in de keuze van de maatregelen en een eenvoudiger en doorzichtiger financieel beheer. Oorspron-

kelijk was dit programma voorzien voor de periode 1995-1999. De goedkeuring ervan werd evenwel, omwille van een aantal kleine Turks-Griekse grensconflicties, door Griekenland geblokkeerd. Op 15 juli 1996 raakte de Raad algemene zaken eindelijk uit de impasse : in ruil voor een verklaring van de Raad waarin zij Turkije oproept de grensgeschillen voor te leggen aan het Internationaal Gerechtshof in Den Haag, besliste Griekenland haar verzet op te heffen.

Het toekomstige MEDA-programma (referentiebedrag voor de periode 1995-1999 : 3,4 miljard ecu) zal van toepassing zijn op alle MDL waarmee de Europese Gemeenschap associatie- of samenwerkingsakkoorden gesloten heeft. Bij de selectie van de steunmaatregelen zal rekening worden gehouden met zowel de prioriteiten van de begunstigden (de mediterrane partners) als de doelstellingen van de Gemeenschap. De selectie gebeurt op basis van elkaar opvolgende indicatieve programma's die een driejarige periode bestrijken. De vaststelling van de begrotingsmiddelen en projecten blijft echter op jaarbasis geschieden. Om het besluitvormingsproces te stroomlijnen zal een comité van beheer worden opgericht om de Commissie bij te staan.

Euromediterrane associatiepartners

Op enkele uitzonderingen na werd en wordt met alle mediterrane derde landen onderhandeld over de sluiting van euro-mediterrane associatieovereenkomsten. Met Tunesië (17/07/1995), Israël (20/11/1995) en Marokko (20/02/1996) werden reeds akkoorden ondertekend. De onderhandelingen met Jordanië en Libanon zijn reeds vergevoerd, en ook de gesprekken met Egypte, Algerije en Syrië zijn reeds vergevoerd.

4. De Euro-mediterrane associatieovereenkomst met Tunesië

Tunesië ondertekende de Overeenkomst op 17 juli 1995 en is daarmee het eerste mediterrane land dat een overeenkomst van dit type met de Europese Gemeenschap en haar lidstaten sloot. Zodra de nationale goedkeuringsprocedures zijn afgerond, komt deze Overeenkomst in de plaats van de samenwerkingsovereenkomst van 1976.

PREAMBULE EN DOELSTELLINGEN

In de preambule wordt verwezen naar de traditionele banden tussen Tunesië en de Europese

Gemeenschap, en de wil om de samenwerking te versterken. Verder worden de doelstellingen van de associatie kort geschetst : de intensivering van de politieke dialoog, de geleidelijke liberalisering van de handel, de ontwikkeling van de economische en regionale betrekkingen, het aanmoedigen van de integratie van de Maghreb-landen in de regio, en het bevorderen van de samenwerking.

De betrekkingen tussen de partijen moeten gebaseerd zijn op de eerbiediging van de democratische beginselen en de mensenrechten. De eerbiediging van deze beginselen is een wezenlijk onderdeel van de Overeenkomst. Ze bevat immers een clausule van niet-uitvoering volgens welke een van de partijen maatregelen kan nemen als zij van oordeel is dat de andere partij haar verplichtingen niet nakomt.

TITEL 1. POLITIEKE DIALOOG (art. 3 tot 5)

Tussen de verdragspartijen wordt een regelmatige politieke dialoog georganiseerd over alle onderwerpen van gemeenschappelijk belang. Deze dialoog wordt zowel op ministerieel niveau, als op het niveau van hoge ambtenaren gevoerd. Bovendien is de overeenkomst bedoeld om de samenwerking tussen het Europees Parlement en het Economisch en Sociaal Comité en de Tunesische tegenhangers te vergemakkelijken.

Deze politieke dialoog is bestemd om een bijdrage te leveren aan de stabiliteit en de welvaart van het Middellandse-Zeegebied en aan een klimaat van begrip en tolerantie tussen de culturen.

TITEL 11. VRIJ VERKEER VAN GOEDEREN (art. 6 tot 30)

In de loop van een overgangperiode van ten hoogste twaalf jaar na de inwerkingtreding van deze Overeenkomst zal, in overeenstemming met de overeenkomst tot oprichting van de Wereldhandelsorganisatie (WHO), geleidelijk een vrijhandelszone tot stand gebracht worden.

Tunesië zal de handelsbelemmeringen ten aanzien van door de Gemeenschap uitgevoerde industrieproducten geleidelijke opheffen en verleent de landbouwproducten die uit de Gemeenschap komen preferentiële rechten (art. 14). Het preferentieel stelsel dat de Gemeenschap momenteel toepast (volledige openstelling van haar markt voor industrieproducten en het toelaten van de meeste uit Tunesië ingevoerde landbouwproducten), wordt in de Overeenkomst nogmaals bevestigd. Voor landbouwproducten brengen de

Gemeenschap en Tunesië geleidelijk een grotere liberalisering van het wederzijds handelsverkeer tot stand, en in het kader van de samenwerking streven zij een diversificatie van de Tunesische landbouwproductie na.

De Gemeenschap en Tunesië zullen na 14 januari 2000 de situatie bestuderen om liberaliseringsmaatregelen vast te stellen die beide partijen met ingang van 1 januari 2001 moeten toepassen (art. 18).

Om de totstandbrenging van een vrijhandelszone te vergemakkelijken, bevat de Overeenkomst bepaalde clausules en begeleidende maatregelen. Dit zijn de traditionele vrijwaringsclausule, de antidumpingclausule, en de clausule die beperkingen op de invoer, uitvoer en doorvoer toestaat voor zover ze uit hoofde van de bescherming van de openbare zedelijkheid, de openbare orde en de gezondheid gerechtvaardigd zijn.

TITEL 111 : RECHT VAN VESTIGING EN DIENSTEN (art. 31 en 32)

De Overeenkomst bevat de intentie om het vestigingsrecht van vennootschappen op het grondgebied van de andere Partij wederzijds te erkennen, en de dienstverlening door vennootschappen te liberaliseren. De Associatieraad doet de nodige aanbevelingen met het oog op de uitvoering van deze doelstellingen.

TITEL IV. BETALINGEN KAPITAAL. CONCURRENTIE EN ANDERE ECONOMISCHE BEPALINGEN (art. 33 tot 41)

Op bepaalde betalingsvormen is voortaan geen beperking meer van toepassing. Bovendien wordt het vrije verkeer van kapitaal voor directe investeringen volledig gewaarborgd. Wanneer er zich met betrekking tot de betalingsbalans moeilijkheden voordoen, kunnen de Partijen - met inachtneming van de WHO-voorschriften -beperkende maatregelen treffen. Ten einde een doeltreffende en adequate bescherming en tenuitvoerlegging van de intellectuele, industriële en commerciële eigendom te waarborgen, heeft Tunesië toegezegd bepaalde internationale overeenkomsten waarbij het nog geen partij is, te bekrachtigen en toe te passen.

TITEL v. ECONOMISCHE SAMENWERKING. (art. 42 tot 63)

Om Tunesië te steunen op vlak van duurzame economische en sociale ontwikkeling, voorziet dit associatie-akkoord verschillende vormen van

samenwerking met de Europese Gemeenschap en haar lidstaten. De economische samenwerking verloopt door middel van het voeren van een regelmatige economische dialoog tussen de verdragspartijen, het uitwisselen van informatie en het bevorderen van de communicatie, het opzetten van activiteiten op gebied van raadgeving, expertise en opleiding, de gezamenlijke uitvoering van activiteiten, en het geven van zowel technische en administratieve bijstand, als bijstand op het gebied van de regelgeving.

Deze samenwerking bestrijkt vele domeinen, waarvan een niet gering aantal vallen onder de bevoegdheid van de gemeenschappen en gewesten. Het gaat daarbij voornamelijk om industriële samenwerking, bevordering en bescherming van investeringen, agro-alimentaire en industriële normen en conformiteitsbeoordeling, kleine en middelgrote ondernemingen, financiële diensten, onderwijs en opleiding, vervoer, telecommunicatie, energie, wetenschappelijke samenwerking, milieu, toerisme, samenwerking op douanegebied, drugsbestrijding, de bestrijding van het witwassen van geld en statistische samenwerking.

TITEL VI. SOCIALE EN CULTURELE SAMENWERKING (art. 64 tot 74)

Op gebied van sociale en culturele samenwerking zijn in de nieuwe overeenkomst hoofdzakelijk de bepalingen van de oude Samenwerkingsovereenkomst van 1976 overgenomen. Elke lidstaat van de Unie past op de werknemers van Tunesische nationaliteit die op zijn grondgebied werkzaam zijn, een arbeidsregeling toe die wordt gekenmerkt door het ontbreken van elke discriminatie tussen deze werknemers en de eigen onderdanen voor wat de arbeidsvoorwaarden, de lonen en het ontslag betreft.

Werknemers van Tunesische nationaliteit en de bij hen woonachtige gezinsleden die in het bezit zijn van een wettelijke verblijfsvergunning voor de Europese Gemeenschap, vallen op het gebied van de sociale zekerheid onder een regeling die wordt gekenmerkt door het ontbreken van elke discriminatie tussen werknemers en de eigen onderdanen van de Europese Gemeenschap. . . .

Tussen de partijen wordt een regelmatige dialoog ingesteld over elk onderwerp op sociaal gebied dat voor hen van belang is.

TITEL VII. FINANCIËLE SAMENWERKING. (art. 75 tot 77)

De Europese Unie zal aan de hand van passende financiële middelen een financiële samenwerking ten gunste van Tunesië instellen. Hiermee wil men bijdragen tot de verwezenlijking van de doelstellingen en in het bijzonder aan het vergemakkelijken van de economische hervormingen, het bevorderen van investeringen en activiteiten die werkgelegenheid scheppen, de geleidelijke instelling van een vrijhandelszone en ter ondersteuning van het beleid in de sociale sector.

Het bedrag van deze financiële samenwerking wordt niet in de Overeenkomst vastgelegd. Het bedrag dat Tunesië ter beschikking zal worden gesteld, wordt uitgetrokken op een globale enveloppe voor de hele mediterrane regio. Het beheer van deze gelden zal worden geregeld door de MEDA-verordening die voor de periode 1995-1999 een referentiebedrag van 3.424 mecu (miljoen ecu) voorziet. De verdeling en de toekenning van de financiële steun zal mee gebaseerd zijn op driejarige indicatieve programma's die de Commissie per land zal opstellen.

TITEL VIII. INSTITUTIONELE. ALGEMENE EN SLOTBEPALINGEN (art. 78 tot 96)

Op institutioneel gebied voorziet de overeenkomst in een Associatieraad op ministerniveau en een Associatiecomité op hoog ambtelijk niveau. Beiden hebben beslissingsbevoegdheid. Bovendien is bepaald dat de Associatieraad alle nuttige maatregelen neemt ter bevordering van de samenwerking en de contacten tussen het Europees Parlement en de Kamer van Afgevaardigden van de Republiek Tunesië, en tussen het Economisch en Sociaal Comité van de Gemeenschap en de Economische en Sociale Raad van de Republiek Tunesië.

5. De goedkeuringsprocedure

De Werkgroep Gemengde Verdragen, opgericht door de Interministeriële Conferentie voor het Buitenlands Beleid om over het al dan niet gemengd karakter van een verdrag te delibereren, bevestigde tijdens haar vergadering van 16 februari 1995 het dubbel gemengde karakter van de associatieovereenkomst tussen de Europese Unie en Tunesië.

1) Gemengd op Europees niveau. De overeenkomsten behandelen een groot aantal materies waarvoor geen bevoegdheidsoverdracht van de lidstaten naar de Europese Gemeenschap bestaat, en die bijgevolg geen exclusieve EG-aangelegenheid zijn (cfr. de bepalingen inzake een politieke dialoog tussen de verdragspartijen). België heeft als lidstaat van de Europese Gemeenschap deze Overeenkomsten overigens op 17 juli 1995 in Brussel mee ondertekend.

2) Ook op intern Belgisch vlak heeft deze Euro-mediterrane overeenkomst een gemengd karakter: de bepalingen inzake leefmilieu en culturele samenwerking bijvoorbeeld vallen onder de bevoegdheid van respectievelijk de gewesten en de gemeenschappen.

Krachtens artikel 167, § 3 van de grondwet hebben gemengde verdragen eerst gevolg nadat zij de instemming van de bevoegde Raden gekregen hebben. Met het oog op deze instemming wordt een ontwerp van decreet voorgelegd aan het Vlaamse Parlement.

***De minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese
Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie,***

Luc VAN DEN BRANDE

***De minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs
en Ambtenarenzaken,***

Luc VAN DEN BOSSCHE

***De Vlaamse minister van Leefmilieu
en Tewerkstelling,***

Theo KELCHTERMANS

***De Vlaamse minister van Financiën, Begroting
en Gezondheidsbeleid,***

Wivina DEMEESTER-DE MEYER

***De Vlaamse minister van Binnenlandse
Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting,***

Leo PEETERS

***De Vlaamse minister van Openbare Werken,
Vervoer en Ruimtelijke Ordening,***

Eddy BALDEWIJNS

De Vlaamse minister van Cultuur, Welzijn en Gezin,

Luc MARTENS

***De Vlaamse minister van Economie, KMO,
Landbouw en Media,***

Eric VAN ROMPUY

***De Vlaamse minister van Brusselse
Aangelegenheden en Gelijke-Kansenbeleid,***

Anne VAN ASBROEK

VOORONTWERP

VOORONTWERP VAN DECREET

houdende goedkeuring van de Euro-mediterrane overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds, en de republiek Tunesië anderzijds, en bijlagen 1 tot 7, protocollen 1 tot 5, en slotakte, ondertekend in Brussel op 17 juli 1995

DE VLAAMSE REGERING,

Op het gezamenlijk voorstel van de leden van de Vlaamse regering,

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De minister-president van de Vlaamse regering is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt gemeenschaps- en gewestaangelegenheden.

Artikel 2

De Euro-mediterrane overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds, en de republiek Tunesië anderzijds, met de bijlagen 1 tot 7, de protocollen 1 tot 5, en de slotakte, ondertekend in Brussel op 17 juli 1995, zal volkomen uitwerking hebben.

Brussel,

***De minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese
Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie,***

Luc VAN DEN BRANDE

***De minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken,***

Luc VAN DEN BOSSCHE

De Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling,

Theo KELCHTERMANS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid,

Wivina DEMEESTER-DE MEYER

De Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting,

Leo PEETERS

De Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening,

Eddy BALDEWIJNS

De Vlaamse minister van Cultuur, Welzijn en Gezin,

Luc MARTENS

De Vlaamse minister van Economie, KMO, Landbouw en Media,

Eric VAN ROMPUY

De Vlaamse minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke-Kansenbeleid,

Anne VAN ASBROEK

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op het gezamenlijk voorstel van de leden van de Vlaamse regering ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De minister-president van de Vlaamse regering is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt gemeenschaps- en gewestaangelegenheden.

Artikel 2

De Euro-mediterrane overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds, en de republiek Tunesië anderzijds, met de bijlagen I, II, III, IV, V, VI, VII, de protocollen 1, 2, 3, 4 en 5, en de slotakte, ondertekend in Brussel op 17 juli 1995, zal volkomen uitwerking hebben.

Brussel, 18 maart 1997.

***De minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese
Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie,***

Luc VAN DEN BRANDE

***De minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs
en Ambtenarenzaken,***

Luc VAN DEN BOSSCHE

***De Vlaamse minister van Leefmilieu
en Tewerkstelling,***

Theo KELCHTERMANS

***De Vlaamse minister van Financiën, Begroting
en Gezondheidsbeleid,***

Wivina DEMEESTER-DE MEYER

***De Vlaamse minister van Binnenlandse
Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting,***

Leo PEETERS

***De Vlaamse minister van Openbare Werken,
Vervoer en Ruimtelijke Ordening,***

Eddy BALDEWIJNS

De Vlaamse minister van Cultuur, Welzijn en Gezin,

Luc MARTENS

***De Vlaamse minister van Economie, KMO,
Landbouw en Media,***

Eric VAN ROMPUY

***De Vlaamse minister van Brusselse
Aangelegenheden en Gelijke-Kansenbeleid,***

Anne VAN ASBROEK
